

Sygn.akt II K 1253/14

Sygn Ds.3502/03

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 05 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie – II Wydział Karny w składzie: Przewodniczący : SSR Krzysztof Bieńkowski

Protokolant : sekr.sąd.Agnieszka Klimek

w obecności oskarżyciela Prokurator Prok. Rej.Agnieszka Ignaczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05.02.2015 r.,

sprawy

W. K. (1), s. M. i H., ur. (...) w G. ,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 30 stycznia 2003 r. w miejscowości K. k. L. w domku letniskowym nr 121 w Ośrodku (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu marki L. (...) kal. 9 mm. o numerze seryjnym V- (...) wraz z magazynkiem i 11 sztuk amunicji 9 mm. parabellum,

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 kk

II. w dniu 29 sierpnia 2003 r. w O. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, groził I. G. i A. C. pobiciem i pozbawieniem życia przystawiając im nóż do szyi i okolic klatki piersiowej, wzbudzając u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę spełnienia gróźb,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

III. w dniu 29 sierpnia 2003 r. w O. przy ul. (...) poprzez rzucanie kostkami brukowymi dokonał uszkodzenia żaluzji antywłamaniowych w dwu oknach budynku powodując ich wygięcie i wgniecenia na łączną kwotę 500 zł na szkodę H. S.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

ORZEKA:

I. oskarżonego **W. K. (2) K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów :

a) za czyn opisany w pkt I , z tym ustaleniem , że czynu tego dopuścił się w dniu 30 sierpnia 2003r. z mocy art.263§2 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) za czyn opisany w pkt II z mocy art.190§1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 4(czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

c) za czyn opisany w pkt III z mocy art.288§1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 4(czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 k.k. i art.86§1 i 2 k.k. wymierzone w pkt I kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 7(siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt II zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 29 sierpnia 2003r. do dnia 12marca 2004r. ;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw.J. B. kwotę 420 zł wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT , tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonaną z urzędu w postępowaniu sądowym;

V. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn.akt II K 1253/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił , co następuje :

W dniu 29 sierpnia 2003r. W. K. (1) przyjechał do O. wraz z A. A. i P. K. samochodem osobowym marki H. (...) nr rej. (...). Około godziny 4.30 wymienieni udali się do agencji towarzyskiej przy ul. (...), gdzie przebywały A. C. i I. G.. W tym czasie pod wskazanym adresem znajdował się także właściciel mieszkania H. S., który spał w oddzielnym pokoju. W. K. (1) i A. A. znajdowali się w tym czasie pod wpływem alkoholu, który spożywali także w agencji towarzyskiej. W pewnym momencie mężczyźni wspólnie i w porozumieniu zaczęli ubliżać wymienionym kobietom oraz stosować wobec nich groźby pozbawienia życia. W. K. (1) wyjął nóż z kieszeni i przyłożył jego ostrze do szyi I. G.. Następnie usiadł obok A. C. i kierując nóż w stronę jej szyi i klatki piersiowej kilkakrotnie groził jej i I. G. okaleczeniem i poderżnięciem gardła. Wypowiadając te groźby W. K. (1) trzymał A. C. ręką w objęciu za szyję i przystawiał jej nóż do szyi i klatki piersiowej. Groźby te wzbudziły u wymienionych kobiet uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Po dopiciu przyniesionego alkoholu mężczyźni wyszli z agencji.

W. K. (1), P. K. i A. A. około godziny 19.30 ponownie przyjechali pod agencję towarzyską przy ul. (...) w O.. Widząc to A. C. i I. G. zasłoniły żaluzje antywłamaniowe. Wtedy też W. K. (1) zaczął rzucać kostkami brukowymi w okna powodując tym samym wygięcie i uszkodzenie żaluzji na szkodę H. S..

(dowód: protokół okazania wizerunku-176-179, zeznania świadka A. C.- k. 10-13, zeznania świadka I. G.- 14-16, 254-256, protokół okazania wizerunku k. 137-133, zeznania świadka H. S.- k. 17-18)

W wyniku podjętych przez funkcjonariuszy Policji czynności wymienionych mężczyzn zatrzymano. W toku przeprowadzania czynności ujawniono u A. A. składany nóż.

(k. kwit depozytowy- k.6, protokół zatrzymania rzeczy- k.7-9)

Wymienieni mężczyźni w tym czasie przebywali w wynajętym domku letniskowym nr 121 w Ośrodku (...) w K. koło L.. Tam też W. K. (1) wspólnie i w porozumieniu z P. K. i A. A. posiadali w dniu 30 sierpnia 2003r. broń palną w postaci pistoletu marki L. (...) kal. 9 mm o numerze seryjnym V- (...) wraz z magazynkiem i 11 sztuk amunicji 9mm parabellum. Wymienieni mężczyźni nie posiadali wymaganego zezwolenia na posiadanie broni palnej.

(dowód: protokół przeszukania - k.44-47, protokół oględzin- k. 48-50, zeznania świadka G. J.- k. 87-89, protokół okazania wizerunku – k.94-95, dokumentacja fotograficzna – k. 250-252, 271-272, protokół okazania rzeczy- k. 274-276).

W toku postępowania ujawniona broń palną i amunicję poddano badaniom w celu ujawnienia i identyfikacji śladów daktyloskopijnych i biologicznych. W opinii uzyskanej z Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej

Policji w O. stwierdzono, że w próbkach pobranych z pistoletu L. znajduje się mieszanina DNA pochodząca od co najmniej 3 osób i nie można wykluczyć, że w próbkach tych występuje DNA W. K. (1). Nadto w próbce pobranej z kurka mechanizmu spustowego stwierdzono mieszaninę DNA pochodząca od co najmniej 2 osób, przy czym mieszanina ta może zawierać DNA W. K. (1).

(dowód: opinia z LK KWP – k. 244-247)

Wskazany pistolet został poddany także ekspertyzie z zakresu badań broni i amunicji, która wykazała, że pistolet L. M.-90 nr (...) produkcji węgierskiej, zabezpieczony w toku postępowania, jest bronią palną wytworzona w sposób samodiałowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21.05.1999r o broni i amunicji i nadaje się do oddawania strzałów przy użyciu naboju pistoletowych kal. 9 mm wz. L.. Natomiast ujawnione naboje pistoletowe są amunicją do broni palnej w rozumieniu powyższej ustawy i na ich posiadanie jest wymagane zezwolenie.

(dowód: opinia z LK KWP - k. 349-350)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony W. K. (1) nie przyznał się do zarzucanych czynów i odmówił składania wyjaśnień. Natomiast w toku postępowania sądowego zarówno w sprawie II3/04 jak i II K 1253/14 oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Wskazał, że nie pamięta dokładnie zdarzeń, wyjaśnił, że był w agencji, była broń i że miał to być jego ocenie inny żart. Oświadczył, iż chce naprawić szkodę H. S..

(dowód: k., 116-117, 546v-547, 749v)

W związku z tym, iż zaszła wątpliwość co do zdrowia psychicznego oskarżonego W. K. (1) poddano go badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Jak wynika ze sporządzonej przez biegłych opinii nie stwierdzili oni u oskarżonego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, stwierdzili natomiast osobowość dyssocjalną oraz zespół uzależnienia spowodowany używaniem kokainy i alkoholu. T. C. nie stwierdzili podstaw do kwestionowania jego poczytalności w odniesieniu do wszystkich stawianych w sprawie zarzutów.

(dowód: opinia biegłych - k. 226- 230)

Oskarżony przed popełnieniem zarzucanego mu czynu był trzykrotnie karany sędownie i tak: wyrokiem Sądu Okręgowego w (...)z dnia 20.09.1999r sygn. akt IV K 103 za przestępstwo z art. 163§1 pkt 1 k.k., wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 13.04.2000r. sygn. akt IV K 207/99 za przestępstwo z art. 282 k.k. i wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)z dnia 13.05.2002r. sygn. akt II K 1968/01 za przestępstwo z art. 191§2 k.k. i art. 246 k.k. Natomiast po dacie zarzucanego oskarżonemu czynu został skazany między innymi za przestępstwa przeciwko mieniu, a także życiu i zdrowiu.

(dowód: karta karna – k. 722-723)

Sąd zważył, co następuje :

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności popełnienia przestępstwa jak i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Oceniając zgromadzony materiał dowodowy sąd dał wiarę wszystkim zebranym w sprawie dowodom, zarówno tym o charakterze osobowym jak i dokumentacji w postaci protokołów przeszukań, oględzin oraz dokumentacji fotograficznej.

Przede wszystkim sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez pokrzywdzone A. C. i I. G.. Ich zeznania jako spójne, logiczne i wzajemnie korespondujące należało uznać za w pełni wiarygodne. Przedstawione przez pokrzywdzone okoliczności zdarzenia, w świetle pozostałego materiału dowodowego i przyznania się do winy oskarżonego – nie budzą żadnych wątpliwości.

Za w pełni rzetelne, jasne i pełne sądy uznał także opinie biegłych lekarzy psychiatrów, biegłego z zakresu badań broni i amunicji a także, mimo braku kategoryczności - opinie biegłych z zakresu badań biologicznych i daktyloskopijnych.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Biorąc pod uwagę, że oskarżony jest osobą dorosłą, mającą odpowiedni zasób doświadczenia życiowego i znającą obowiązujące normy prawne uznać należy, że można mu przypisać winę.

Nie budzi również wątpliwości kwestia kwalifikacji prawnej popełnionego przez oskarżonego przestępstwa.

W. K. (1) wspólnie i w porozumieniu z P. K. i A. A. posiadał bez wymaganego zezwolenia, w dniu 30 sierpnia 2003r. broń palną w postaci pistoletu marki L. (...) kal. 9 mm wraz z magazynkiem i 11 sztuk amunicji. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu badań broni i amunicji pistolet ten nadaje się do oddawania strzałów przy użyciu naboju pistoletowych kal. 9 mm wz. L.. Natomiast zgodnie z Ustawą z dnia 21 maja 1999r. o broni i amunicji wskazany pistolet stanowi broń palną i na jego posiadanie, jak również na zabezpieczona amunicję wymagane jest stosowne zezwolenie, którego oskarżony nie posiadał. Tym samym stwierdzić należało, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 263§2 k.k.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że zarzucanego mu czynu dopuścił się w dniu 30 sierpnia 2003r.

Wynika to wprost ze zgromadzonego materiału dowodowego i logiki wydarzeń.

Podkreślić należy, że w toku postępowania w licznych decyzjach procesowych wskazywano na 30.08.2003r. jako datę popełnienia czynu z art.263§2 k.k. (m.in. postanowienia o przedstawieniu zarzutów, wniosek o zastosowanie tymczasowego aresztowania itd.).

W tej sytuacji datę 30 stycznia 2003r. traktować należy raczej w kategoriach oczywistej omyłki pisarskiej, a nie jako rzeczywiście zarzucany czas popełnienia czynu zabronionego.

W związku z powyższym Sąd skazując oskarżonego za wskazane wyżej przestępstwo dokonał modyfikacji opisu zarzucanego w akcie oskarżenia czynu ustalając, iż oskarżony posiadał przedmiotową broń i amunicję w dniu 30 sierpnia 2003r.

Co do czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, stwierdzić należy, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 190§1 k.k. Oskarżony bowiem w dniu 29 sierpnia 2003r. wspólnie i w porozumieniu z P. K. i A. A., kierował wobec pokrzywdzonych A. C. i I. G. groźby pozbawienia życia poprzez poderżnięcia szyi oraz klatki piersiowej, przy czym groźby te wzbudziły u wymienionych uzasadniona obawę, że zostaną spełnione.

Jeżeli chodzi zaś o czyn opisany w punkcie 3 aktu oskarżenia oskarżony rzucając kostkami brukowymi w żaluzje antywłamaniowe dokonał ich Wygięcia i wgniecenia przez co uszkodził je na łączną kwotę 500 zł na szkodę H. S..

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających, w szczególności stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu i stopień winy.

W ocenie Sądu, postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa, nie pozwoliły na przyjęcie, iż w stosunku do W. K. (1) zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna.

Za pierwszy czyn sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, albowiem zdaniem Sądu, jedynie kara 6miesięcy bezwzględного pozbawienia wolności, wpłynie we właściwy sposób na postawę oskarżonego w przyszłości, jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Nadto kara ta uwzględnia również cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z tych samych względów sąd wymierzył oskarżonemu karę po 4 miesiące pozbawienia wolności za popełnienie opisanych w punkcie drugim i trzecim aktu oskarżenia czynów.

Uwzględniając łączność przedmiotową i czasową zarzucanych oskarżonemu czynów sąd kierując się zasadą absorpcji wymierzył mu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie II wyroku sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 29 sierpnia 2003r. do dnia 12 marca 2004r.

Wyrok powyższy zapadł w trybie przewidzianym w art.387 k.p.k., przy czym strony miały pełną świadomość zakazu wynikającego z art.545§1 k.p.k. w zw. z art.443 k.p.k. (zakaz reformationis in peius) – k.749v

Podkreślenia wymaga , że działając z taką świadomością zarówno oskarżony jak i jego profesjonalny pełnomocnik złożyli wniosek o wymierzenie kary w rozmiarze 7 miesięcy bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, zaś Prokurator temu wnioskowi się nie sprzeciwił.

W ocenie Sądu wnioskowany i zaakceptowany wymiar kary w przypadku konkretnego oskarżonego w konkretnej sytuacji nie stanowi naruszenia wspomnianego zakazu orzekania na niekorzyść.

Pomijając już bowiem zasadę , że volenti non fit iniuria , wskazać należy , że w orzecznictwie trafnie wskazuje się na konieczność oceny kryteriów „orzeczenia surowszego” w sposób możliwie wszechstronny z uwzględnieniem indywidualnej sytuacji skazanego :

Ocena, czy konkretna zmiana w zakresie orzeczenia o karze nie narusza zakazu reformationis in peius, powinna być dokonywana na podstawie wieloaspektowej, rzetelnej analizy wszystkich realnych korzyści i dolegliwości łączących się z daną zmianą w sytuacji oskarżonego.

(Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 1996 r. II KKN 2/96)

Także w późniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że orzeczeniem surowszym w rozumieniu art. 443 k.p.k., będzie każde rozstrzygnięcie, z którym wiąże się realne zwiększenie dolegliwości dla oskarżonego, przy czym nie może budzić żadnych wątpliwości głębokie przekonanie, że dolegliwość ta nie ogranicza się do składników orzeczenia o karze, a winna być rozumiana równie szeroko, jak w wypadku zakazu bezpośredniego z art. 434 § 1 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2005 r. IV KK 9/2005 Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych 2005 poz. 487), w tym także w odniesieniu do kwalifikacji prawnej przypisanego czynu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2002 r. III KKN 264/2000 Krakowskie Zeszyty Sądowe 2003/5 poz. 29). Stanowisko to znajduje uzasadnienie również w odniesieniu do ustaleń faktycznych, których dokonanie na niekorzyść oskarżonego przy ponownym rozpoznaniu sprawy, czyni kolejne orzeczenie „surowszym” w rozumieniu art. 443 k.p.k. Taki zakres tego pojęcia przyjęto również w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r. I KZP 20/2005 (OSNKW 2005/9 poz. 76), podkreślając, że „jeżeli wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej winy, to sąd odwoławczy (...) nie może ani dokonać nowych ustaleń faktycznych, w tym przez zmianę opisu czynu, ani w tym celu uchylać wyroku i przekazywać sprawę do ponownego rozpoznania”.

W piśmiennictwie prawniczym przyjmuje się, że orzeczenie surowsze - w rozumieniu art. 443 k.p.k. - to każde takie orzeczenie, które zawiera rozstrzygnięcia mniej korzystne, z punktu widzenia oskarżonego, w porównaniu z orzeczeniem uchylonym (por. T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, str. 959). Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że obowiązująca obecnie ustawa procesowa w sposób zupełnie zasadniczy rozszerzyła granice pośredniego zakazu reformationis in peius w stosunku do Kodeksu postępowania karnego z 1969 r., w którym zakaz ten ograniczał się wyłącznie do zagadnienia kary. Odwołanie się do bardziej ogólnego pojęcia „orzeczenia surowszego”, w porównaniu z orzeczeniem, które zostało poprzednio wydane, a po zaskarżeniu wyłącznie na korzyść oskarżonego - uchylone - oznacza zatem, że przy porównaniu z kolejnym rozstrzygnięciem, należy brać

pod uwagę nie tylko orzeczoną karę i zastosowane środki karne, ale również ustalenia faktyczne, kwalifikację prawną czynu, a także wszystkie możliwe następstwa tych rozstrzygnięć dla sytuacji prawnej oskarżonego (por. K. Marszał: Proces karny, Katowice 1996, str. 428-429; S. Waltoś: Proces karny. Zarys systemu, Warszawa 2002, str. 525).

W niniejszej sprawie ustalono, że W. K. jako skazany w innych sprawach jest pozbawiony wolności i odbywa kary pozbawienia wolności (k.728-729, 737-738, karta karna k.722-723).

Z drugiej strony w toku postępowania wobec oskarżonego był stosowany środek zapobiegawczy w okresie od 29.08.2003r. do 12.03.2004r., a więc w rozmiarze 6,5 miesiąca, co oznacza, że realna dolegliwość wymierzonej kary sprowadza się do odbycia kilkunastu dni kary pozbawienia wolności.

Wskazać należy, że przypadku orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okres rzeczywistego pozbawienia wolności podlegałyby zaliczeniu na ewentualnie orzeczoną karę grzywny i w żaden sposób nie wpływałyby na aktualną sytuację skazanego w najistotniejszym z jego punktu widzenia zakresie, a więc nabyciu prawa do warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Co więcej wyrok tożsamy lub zbliżony w zakresie okresu próby do uchylonego wskutek wniosku o wznowienie orzeczenia SR w (...) z dnia 12.03.2004r. tworzyłby długotrwały stan swoistej niepewności związanej z potencjalną możliwością zarządzenia wykonania kary.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, że in concreto orzeczenie kary 7 miesięcy pozbawienia wolności (z zaliczeniem okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania) nie stanowi orzeczenia „na niekorzyść” w rozumieniu art.443 k.p.k.

W punkcie IV wyroku sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. B. kwotę 420 zł wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonaną z urzędu w postępowaniu sądowym.

Na podstawie art. 624§1 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego Sąd zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.